

The Spectre of Communism / Привід комунізму

VON ACADEMIES EDITORIAL BOARD · VERÖFFENTLICHT 27/03/2018 · AKTUALISIERT 27/03/2018

by Denys Shatalov

It might seem naïve to my Romanian colleagues and point out my ignorance, but for a long time, the so-called “Ceaușescu Palace” was my only association with Bucharest.

During the Winter Academy, thanks to an excursion organized by the New Europe College, I had the opportunity to visit this symbol of the Romanian Capital. This visit confused me; I hope that I can describe my impressions well. The main question I asked myself during the stay in the palace (and now too) was: “Why is this palace so huge?” Ceaușescu’s agenda was clear – the People’s House, which was built and decorated with Romanian resources only, would symbolize the greatness of the country and the power of its people. But it seems that all European parliaments, and in addition to them half of the population of Romania could sojourn here simultaneously! But how was its practical use planned? And was it planned at all?[1]

During my visit in the People’s House I had a feeling that I was somewhere in Ukraine; and most likely in Dnipro(petrovsk). Andriy Portnov was right to notice similarity between the People’s House in Bucharest and the Illich Palace in Dnipro. The second building, although it is still hefty, is smaller in

Outside View of the People's House in Bucharest,

Photo: Amber Nickell.

size than the Bucharest Palace. And the fate of the buildings is different. While the Romanians completed their palace in the mid-1990s despite the fall of socialism, the building in Dnipro is abandoned for almost 30 years (and it is not clear which variant is better).

The People's House was finished in post-socialist

times, but the building is still imbued with the smell of socialism. The general style of its premises is socialist, but especially its shabby carpets, which could be found in every Soviet (and post-Soviet) dwelling. The corridors and halls seem to be "richly" decorated, but at the same time they appear synthetic, artificial. It seems that one is not in a palace, but in an imitation of the palace – first of all precisely because of those carpets. In a certain moment, contemplating this pompousness, I felt as if were in the Kyiv underground. And not only there. In one of the corridors there was a show window that brought to my mind memories of the "Kalmius" shop in Makiivka, where I grew up.

Yet, I had another association with the Dnipro Central Department Store. Once united and structured, the space of this Soviet universal store is now divided into a bunch of parlors, stalls and shops. The space in the People's House is also segmented. There, we saw an exhibition of folk costumes, and behind the fence – a TV studio. Further, there is a hall for official ceremonies of the president, and then a corridor where a party takes place, with a mounted stage and light effects; further in the corner a developer advertises his apartments... I'm recounting only a small share of what we saw – a few meeting rooms, a couple of halls for several hundred persons, some huge galleries. Altogether, we could see no more than 10% of the building.

In general, the People's House is a symbol of the socialist period, given the destruction of the entire neighborhood and resettlement of tens of thousands of people that was the price for the construction of this "new space". The construction, however, was made for the sake of the very construction, without clear plans for further exploitation[2]. Our guide Marius noted that the Romanians now are partially proud, partly ashamed of this building. But anyway it stands there; it dominates the terrain, and can't be moved elsewhere. Obviously, its demolition is not planned, but what to do with this whopper is also not quite clear to them... Evidently staying at night in the large, dark and deserted halls of this whopper is far from pleasant. However, it seems that it will be possible then to see how the "spectre of communism" wanders through these empty corridors – not as a harbinger of the new world, but as the restless soul of a dead man.

Денис Шаталов

Сподіваюся не ображу нікого з румунських колег (а хіба що покажу свою тотальну дрімучість), але т.зв. «Палац Чаушеску» до участі в Академії був для мене єдиною асоціацією, якщо мова заходила про Бухарест.

І сьогодні, завдяки екскурсії від НЕК учасники мали змогу відвідати цей символ міста. Враження це відвідання лишили доволі дивні, сподіваюся що вийде їх описати. Головне питання під час перебування у палаці (та й зараз теж) – Навіщо??! Навіщо такий здоровезний??! Ідея Чаушеску зрозуміла – Дім Народу, побудований та оздоблений тільки румунськими матеріалами, який і символізує країну та могутність народу. Але ж тут реально може одночасно перебувати, схоже що, всі депутати всіх європейських парламентів та на додачу до них ще пів населення Румунії! Яке планувалося практичне використання? І чи планувалося якимось взагалі?

Весь час перебування в Домі Народу мене не лишало почуття, що я знаходжусь десь в Україні; а певніше – в Дніпрі(-петровську). Андрій Портнов дуже вдало підмітив подібність випадку Будинку Народу з «Палацом Ілліча» у

Дніпрі. Та будівля, хоч і здоровезна, але, звісно, менша розмірами за бухарестський палац, і не менш непотрібна зараз. Але доля у будівель різна. Румуни добудували свій палац навіть після падіння соціалізму. В Дніпрі будівля стоїть закинutoю вже майже 20 років. (І не зовсім зрозуміло, який з варіантів кращий).

Добудували Дім Народу вже в постсоціалістичні часи, але все одно будівля просякнута запахом соціалізму – тут і килими, які дуже нагадують ті, що були хіба не в кожній радянській (і пострадянській) оселі і загальний стиль приміщень. Коридори, зали, які начебто і «побагатому» декоровані, але при цьому все віддає якоюсь синтетичністю, штучністю. Здається, що ти перебуваєш не в палаці, а в імітації палацу – може в першу чергу якраз через килимки. В певний момент, споглядаючи цю недо-помпезність, відчув себе в київському метрополітені. І не тільки в ньому. В одному з коридорів стоїть така знайома з (макіївського) дитинства 1990-х рр. холодильна вітрина – яка нагадує в першу чергу про магазин «Кальміус» і аж ніяк не асоціюється з палацовістю та величчю нації.

З тільки побаченого – декілька залів для засідань, інші зали на декілька сотень місць, величезні галереї... (а не побаченим лишилося не менше 90% площ). І виникла ще одна асоціація – ЦУМ Дніпра. Колись єдиний та структурований простір радянського універсального магазину нині розділений на купу закутків, ларьків, магазинчиків. Теж саме і в НД – сегментований простір – там ми бачимо виставку народних жіночих костюмів, а за загородкою – телестудія; тут зала для офіційних церемоній президента, а далі коридором – якась вечірка, зі змонтованою сценою та світломузикою, поруч же у закутку забудовник рекламує свої апартаменти...

Inside the People's House, Photo: Denys Shatalov.

Взагалі, НД – здався вдалим символом соціалістичного періоду та сучасного його осмислення – зруйнування цілих кварталів і переселення десятків тисяч людей для будівництва «нового простору»; але будівництво, по суті, відбувалося заради самого будівництва[3], без зрозумілих планів подальшої експлуатації. Гід Маріус зазначив, що зараз румуни частково пишаться, частково соромляться цієї будівлі. Але вона стоїть і домінує над місцевістю. Очевидно, що знесення її не планується, але і що робити з цією громадою теж, враження таке, що не зовсім ясно... Напевне, нічне перебування у здоровезних та темних безлюдних залах цієї громадини справа далеко не приємна. Однак, видається, що саме тоді можна буде побачити як цими порожніми коридорами блукає марксів «привид комунізму» – але вже не як передвісник нового ладу, а як неприкаяна душа мерця.

[1] A colossal parliament building known for its ornate interior composed of 23 sections, it houses the Senate and the Chamber of Deputies, three museums and an international conference center. The museums hosted inside the Palace are the National Museum of Contemporary Art, the Museum of Communist Totalitarianism (established in 2015) and the Museum of the Palace. Due to its impressive endowment, events organized by state institutions and international bodies such as conferences, symposia, and others, take place there, but even so about 70% of the building remains empty. The cost of heating and electric lighting alone exceeds \$6 million per year, which is as much as the cost of a medium-sized city.

(https://en.wikipedia.org/wiki/Palace_of_the_Parliament)

[2] And it is so close to the motto "Production – Our Purpose!" (It reminds me of the brilliant clip by *Khor zateynykov yz konduktorskoho rezerva*, especially of its final episode: <https://www.youtube.com/watch?v=UrvHvRMZdpi>).

[3] І тут так віддає рідним лозунгом «Производство – наша цель!» (відсилка до кліпу НОМ – Хор затейников из кондукторского резерва, особливо – до фінальної сцени: <https://www.youtube.com/watch?v=UrvHvRMZdpi>).

Suche in OpenEdition Search

Sie werden weitergeleitet zur OpenEdition Search

In alle OpenEdition

In Transregional Academies